

Žiga in zmajček gresta v vrtec

Pravljica za Žigo, 4 leta





**Za Žigo,
ki zmore več, kot misli.**

— mama in očka



Na koncu ulice, kjer se vrtovi naslonijo na gozd, stoji hišica z rdečo streho. V njej živi Žiga.

Žiga ima štiri leta, kratke svetle lase in najboljšega prijatelja na svetu: zmajčka Pepija, ki je velik kot jabolko in diha čisto majhne oblačke dima.



Jutri je velik dan. Žiga gre prvič v vrtec. Na stolu že čaka nov nahrbtnik. V trebuhu pa čakajo metuljčki, ki ne morejo mirno sedeti.

»Kaj pa, če me nihče ne bo maral?« vpraša Žiga.

Pepi ne reče nič. Samo še bolj se stisne k njemu.



Ponoči Žiga zasliši tiho šmrcaje. Pepi sedi na robu postelje in se trese.

»Tudi jaz grem jutri prvič v zmajski vrtec,«
zašepeta. »In jaz se bojim še bolj kot ti. Kaj pa,
če ne znam dihati ognja tako kot drugi?«



Žiga sede. Še nikoli ni videl, da bi se Pepi česabal.

»Pepi,« reče, »saj ti ne rabiš ognja. Ti si najboljši prijatelj, kar jih je.«

Pepi pokuka izza perutke. »Res?« »Res.«
In Žiga začuti, da so metuljčki v trebuhu malo tišji.



Zjutraj Žiga pred vrati vrtca obstane. Vrata so velika. Glasovi so glasni.

Pepi mu iz žepa zašepeta: »Grega skupaj. Ti naredi korak, jaz pa bom dihal oblačke.«

Žiga stisne pesti. Potem naredi korak. Majčken. Ampak naredi ga.



V garderobi sedi deček, ki ima ravno tako nov nahrbtnik in ravno tako rdeče oči.

»Jaz sem Tim,« reče tiho.

Žiga pogleda Pepija. Pepi pokima.

»Jaz sem Žiga. Ali hočeš sedeti zraven mene?«
Tim pokima. Tako sta bila dva.



Pri zajtrku Žiga ne najde svoje skodelice. Vzgojiteljica Maja se nasmehne in mu pokaže polico, na kateri piše ŽIGA. Z velikimi črkami. Njegovo ime. Na njegovi polici.

Žiga pogleda Pepija: »Tukaj so me že čakali.«



Na igrišču je gugalnica, na gugalnici pa deklica Lea, ki se ne zna ustaviti. »Pomagaj!« se smeje.

Žiga pogleda Pepija. Pepi pogleda Žigo. Potem Žiga steče in ujame gugalnico.

Lea se smeje še bolj. »Ti si pa močen!«



Potem pride najtežje. Pri vratih stoji mama in maha. »Pridem po kosilu,« reče.

Žiga čuti, kako metuljčki spet začnejo. Pepi mu v žepu nežno potolče s perutko. Enkrat. Dvakrat. Trikrat.

Žiga pomaha nazaj. In mama gre. In nič se ne zgodi. Samo dan gre naprej.



Opoldne Tim, Lea in Žiga zgradijo iz kock najvišji stolp na svetu. Ko se podre, se smejejo vsi trije.

Pepi iz žepa dihne majhen oblaček.
»Vidiš?« reče. »Nisi sam. Nikoli nisi bil.«



Po kosilu pridejo starši. Žiga mamo zagleda prvi. Steče k njej, pa ne zato, ker bi se bal. Zato, ker ima toliko za povedati.

»Mama! Imam polico! In Tima! In Leo!
In jutri spet pridem!«



Zvečer Pepi sedi na robu postelje in se ne trese več.

»Kako je bilo v zmajskem vrtcu?« vpraša Žiga. Pepi se nasmehne: »Nisem dihal ognja. Sem pa dobil prijatelja.«

Žiga zaspi s pestjo pod licem. Na polici v vrtcu pa čaka njegovo ime. Do jutri.



Žiga in Pepi pred vrtcem — pobarvaj ju!

Za pogovor po branju

1. Česa se je bal Žiga? Česa se je bal Pepi?
2. Kdo je bil Žigov prvi prijatelj v vrtcu?
3. Kaj bi ti rad našel na svoji polici v vrtcu?

Zgodbarna

Ta pravljica je bila napisana in ilustrirana posebej za Žigo. Vsak izvod je edinstven.
Zgodbarna · zgodbarna.si · Napisano v Sloveniji.